

“జాస్మిన్”

కాశీ నగరంలో గంగానదితీరాన తెల్లటి ఇసుక తిన్నెమీద కూర్చుని, సూర్యకిరణాలలో తళ తళలాడే అలలవైపు చూస్తున్న దేవదత్తుణ్ణి, వెనకనుంచి వచ్చి భుజంమీద గట్టిగా తట్టి పక్కన చతికిలపడ్డాడు చారుదత్తుడు.

ఇద్దరూ సమవయస్కులు. నడికాల దాటి జుత్తు బాగా నెరిసింది. ముఖవర్చస్సు చూస్తే గౌరవకుటుంబాలకి చెందినవాళ్లలాగ ఉన్నారు.

“ఏం చారుదత్తా! ఇంత ఆలస్యంగా వచ్చావేం? ఆందోళనగా కూడా ఉన్నట్టున్నావు?”

“ఇంకా వార్త వినలేదా ఏమిటి, నువ్వు?” అని ఆశ్చర్యంతో అడిగేడు చారుదత్తుడు.

“ఏవార్త? నేనేం వినలేదు. వేగిరం ఏమిటా చెప్పు”

“దుర్యోధనమహారాజు హతుడయిపోయాట”

“హర హరా! ఎప్పుడు?”

“కొద్దిదినాలే అయింది. వార్త ఇప్పుడే తెలిసింది”

“అసలేలా ప్రాణం విడిచేడు?”

“ఆ భీముడే ప్రాణం పుచ్చుకున్నాట”.

“అయితే యుద్ధం ముగిసినట్టేనా?”

“ఆ! అధర్మంలో యుద్ధం సమాప్తం అయింది”

“అధర్మంలో సమాప్తమవడ మేమిటి?”

“గదాయుద్ధంలో సుయోధనుణ్ణి జయించలేక చివరకి తొడల మీద కొట్టి చంపేడుట భీముసేనుడు.

అలాకొట్టమని పక్కనుండి కృష్ణుడు ప్రోత్సహించే దుట”

“హర హరా, ఈ కృష్ణుడు చేయించే పాపాలకి హద్దున్నట్టు లేదు.”

“అతను భగవదవతారం, అందుచేత అతనేం చేసినా తప్పలేదని పాండవుల ప్రచారం.”

“ఏమయితే నేం. తనవాళ్లకి రాజ్యం సంపాదించి పెట్టేడు. గొప్ప రాజకీయ వేత్త.”

“కాదా మరి! అవసరం వస్తే వేదాంతిని నేనని కూడా చెప్పకుంటాడు”

“అదికూడా ఉందీ?”

“కాక! పాపం, ఆ పాండవమధ్యనుడు తొలి రోజున ‘నా కీ రాజ్యం వద్దు, రాక్షా వద్దు. నా ఆత్మ బంధువుల్ని చేతులారా చంపనేను’ అని కూర్చున్నాట్ట. అప్పుడే నల్లవాడు మెట్టవేవారం అంతా అరిసికి బోధపర్చి పురస్కరించేట్ట.”

“ఆహా! నా కీ విషయం ఇంతవరకూ తెలియలేదుస్మా. అయినా ఆ కిరీటికి విరక్తి పుట్టివుంచొచ్చు కాని, ఆ పెద్దవాడికి రాజ్యకాంక్ష లేదనకుంటున్నావా ఏమిటి?”

“లేకపోవడ మేమిటి? ఆ కాంక్ష ఇంతా తెచ్చిపెట్టింది.”

“చూసేనా! ప్రాపంచిక సుఖాలకోసం గొప్ప గొప్పవాళ్లు, పండితులు, జ్ఞానులు, తండ్రులు, కొడుకులు, అన్నదమ్ములు, బంధువులు, స్నేహితులు, గురువులు, కిష్కలు—అంతా ఒకరికొక రలా చంపుకు

న్నారో! వీరితోపాటు అమాయక ప్రజానీకం ఎంత హతమయిందో?”

“దేవదత్తా, ఎటు చూచినా అధర్మం ప్రబలి పోతోంది సుమా. మన ఆర్యుల్లోనే ఈ అధర్మం పొడసూపినప్పు డింక అనార్యుల సంగతి చెప్పవలసిన దేముంది” అన్నాడు చారుదత్తుడు విచారంతో.

“ధర్మపద్ధతికి ఆఖరికాలం వచ్చింది” అన్నాడు దేవదత్తుడు.

“ధర్మాధర్మాల మాటేమిటి? నీకూ, నాకూ, అన్నింటికి, ఆర్యావర్తానికే—కాదు, మహాప్రపంచానికే, అంత్యకాలం ఆసన్నమయిన ట్టుంది.”

ఇంతవరకూ సూర్యకిరణాలు పడి మెరుస్తున్న గంగాజలం నల్లగా మారింది. క్రుంగిపోయిన సూర్యుడి కోసం ముఖం ఎర్రజేసుకుంది పశ్చిమదిశ.

“హరహర మహాదేవ శంభో” అన్న రవం శ్రుతి వైపునుండి వినిపిస్తూంది. చారుదత్త దేవదత్తులు లేచి విశ్వేశ్వరాలయం వైపు మళ్ళారు.

* * *

సాయంసమయం. సంఘారామంలో తటానికి దిగే చలువరాతిపెట్లమీద నిల్చున్నా రిద్దరు బౌద్ధ సన్యాసులు. ఇద్దరూ వృద్ధులు. స్నానం చేసి తుడుచు కుంటూ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

“అంతేకా దానందా, ఈ శంకరాచార్యుడు శివుడి అవతారమట. అందరూ చెప్పుకుంటున్నారు” అన్నాడు ఉపాలి.

“ఈ బ్రాహ్మణులు మన తథాగతుణ్ణే విష్ణ్వంశ సంభూతుడన్నారు. ఈ శంకరుణ్ణి శంకరుడే అంటున్నారు. ఆశ్చర్యం ఏముంది?” అన్నాడానందుడు.

“అసలెక్కణ్ణుంచి వచ్చాడో ఈ శంకరుడు?”

“మళయాళ దేశం నుంచి. అతనిపూర్వీకు లీ అంధ్ర దేశాన్నుంచి అక్కడికి వలసపోయి నూరు నూటయూ బై సంవత్సరాలవుతుండేమో. వెళ్లినవార్లంతా బ్రాహ్మణులే”

“అయితే ఇంతకాలం తథాగతుడికి తలల్కొగిన బ్రాహ్మణులు, తిరిగి తంత్రాలతో తల లెత్తుతున్నారన్న మాట.”

“ఎత్తుతున్నారేమిటి? ఎత్తి పడగవిప్పి ఆడు తున్నారు. వాళ్ల నాయకుడే ఈ శంకరాచారి” అన్నా డానందుడు.

ఉపాలి కొంతసేపుమానంగా నిల్చుని అడిగేడు.

“దాక్షిణ్యంలే కాకుండా చాలామంది ఆంధ్రులు కూడా తిరిగి బ్రాహ్మణమతం స్వీకరిస్తున్నారుట?”

“ఆ, ఆ! ఇన్నాళ్లూ వినిపించని వేదఘోష అక్కడక్కడ ఈ మధ్య వినిపిస్తూంది, వినలేదూ”

“వ్వు! ఇదంతా అనర్థానికే వచ్చిందనుకో, ఈ శంకరుడే కాని విజయం డయినట్లయితే, తిరిగి కులభేదాలేర్పడి ప్రజలు చెడిపోతారానందా”

“కులభేదాల మాట అటుంచు. ఈ శంకరుడో అసంగర్భపు వేదాంతం చెప్తున్నాడు. అది అంతకన్న ప్రమాదకరం. పరమాత్మకి జీవాత్మకి భేదం లేదట. నేనే అతడూ, అతడే నేనూ, అనే సూత్రం గ్రహిస్తే అజ్ఞానాంధకారంలోంచి బయటపడతేటట. దీనిమీద ఇక నెటువంటి ప్రవర్తనలు బయల్దేరుతాయో చూసుకో”

“చూసే దేముంది! ఇటువంటి దుష్ప్రచారాలకి ప్రపంచం లోబడితే అంతా ఆఖరిదశకి వచ్చినట్టే” అని నిట్టూర్పు విడిచే డుపాలి.

* * * *

తాజ్ మహల్ సమీపాన్న సుందరోద్యానంలో పూల మొక్కల మధ్య పచ్చగడ్డి మీద కూర్చున్నా రిద్దరు మహామ్మదీయులు. విలువైన వస్త్రాలు ధరించేరు. టోపీలూ, చేతి కర్రలూ పక్కన పడి ఉన్నాయి.

సాయంకాలపు నీరెండ తాజ్ మహల్ అంచుల కో వింతకోభ తెచ్చిపెట్టింది. చల్లటి గాలి వీస్తోంది.

“భాయి, ఔరంగజేబ్ పాదుషా చనిపోయాడని పుకారు పుట్టింది. విన్నావా?” అనడిగేడు, హుసేన్ ఖాన్.

“పుకారు కాదు. నిజమే” అన్నాడు రహిమాన్.

“నిజమే నంటావా?”

“అహో, నిజమే.”

“నీ కవరు చెప్పేరు?”

“అల్లా, అల్లా! అయితే వార్త నిజమే అయి వుండాలి” అని అరిచేడు హుసేన్ ఖాన్.

“అహా! అయితే అల్లాని ప్రార్థించడం తప్ప మనం చేశేది వేరేమీ లేదనుకో” అన్నాడు రహీమాన్.

“ఇహ రాజ్యానికి కొడుకులు కొట్టుకు చస్తారన్నమాటే.”

“అదేమీగానూ అప్పుడు, కొట్టుకుని ఎవడు నెగ్గినా ధాటిగా పరిపాలన చేశే శక్తి లే చెనడికీ.”

హుసేన్ ఖాన్ నిస్పృహతో అన్నాడు. “అయితే కాఫ్లీంక మనల్ని బతకనివ్వరు. ఇదివరకే డెక్కన్లో మరాఠీదొంగలు చెలరేగేరు. ఇటు సిక్కులు కత్తులు నూగుతున్నారు. అంతవరకూ ఎందుకు? ఢిల్లీ నగరంలోనే ద్రోహం చెయ్యడానికి కాఫ్లీ సాహసిస్తున్నారుట విన్నావా?”

“మన నీరసం మాసి వాళ్లేమైనా చేస్తారు”

“వ్వు! చెడ్డకోజు లాచ్చేయి భాయీ!”

“మొగల్ సామ్రాజ్యానికే చెడ్డకోజు లాచ్చేయంటే, ప్రపంచశాంతికే భంగం కలిగిందనకో”

“కాదూ మరి!”

“ఒక్క కాఫ్లీ కాదు. పైనుండి పెర్షియన్లు, మంగోలులు, ఇటు కాఫ్లీ—అంతా కలిసి తగవులాడి నానా గోల్ మాలూ జరుగుతుంది”

“మరొకటి. ఈ మధ్య ఓడలమీద దిగుతున్న తెల్లవాళ్లు కొత్త కొత్త ఆయుధాలు తీసుకువచ్చి జాగ్రత్త చేస్తున్నారుట. వాళ్ల వై పేదదూ చూడంలేదు.”

“భాయీ, వీళ్లూ వాళ్లూ అనకు. నానా భీభత్సం జరుగుతుంది. ప్రపంచంలో ఇంక “శాంతి” అనేది ఉండదు. మొగల్ సామ్రాజ్యానికి ఆఖరోజు లాచ్చేయి.”

“మొగల్ సామ్రాజ్యానికే ఆఖరోజులాస్తే మహా ప్రపంచానికే ఆఖరి దశ వచ్చిందన్న మాట.” అన్నాడు హుసేన్ ఖాన్,

* * * *

క్రీస్తు శకం పందొమ్మిది వందల నలబయ్యేడవ సంవత్సరం ఆగస్టు నెల పదిహేనవ తారీకు.

అంజ్లేయు లిద్దరు కల్లు వరాండాలో వాలు కుర్చీల్లో కూర్చుని చుట్టలు కొలుస్తూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. బాగా చీకటి పడింది. చుట్టూ కలకత్తానగరం కన్నుల పండువుగా స్వాతంత్ర్యోత్సవాన్ని జరుపు తుంది. దీపాలతో రణాలు ఎటుచూచినా కనిపిస్తు

న్నాయి. తారాజువ్వలు ఆకాశా న్నందుకుంటున్నాయి. ప్రతినైపునుంచి జయజయస్వనులు వినిపిస్తున్నాయి.

“ఛార్లెస్! ఈ నాడింత కోలాహలం చేస్తున్న జనమంతా కొద్దికాలంలో గోరీల్లోనూ, కృశానాల్లోనూ ఉంటారు. మాసుకో” అన్నాడు రిఫర్డ్.

“బాగా చెప్పేవు” అన్నాడు ఛార్లెస్.

“పంజాబ్ లో అప్పుడే అల్లర్లు బయల్పడేరయితేలుసా.”

“ఒక్క పంజాబ్ లోనే కాదు, దేశమంతటా బయల్పడేరయి”

“ఇటువంటివాళ్లు స్వపరిపాలన సాగిస్తారట.”

“ఇదంతా వినాశానికే వచ్చింది”

“అంశటికీ కారణం మనదేశంలో చేతకాని గవర్నమెంటు రావడం”

“అదో కారణం అయినా, దీన్నో FATE పని చేస్తూందనకో! ప్రపంచమంతా కుక్కల నక్కల పాలవుతుంది. మన బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యం ఇలా నీళ్ల కలిసిపోతోందా! అటు రష్యన్ పిశాచం దొరికినవాళ్లం దర్మి కబళిస్తోంది. దొరకనివాళ్లకోసం చేతులు చాస్తోంది.”

“వీటమరహస్యం మనకైనా చెప్పకుండా అమెరికన్లు పట్టుకు కూర్చున్నారేటు”

“వాళ్లూ, వీళ్లూ, మనం, కూడా జర్మనీలో కూర్చుని రాళ్లు రువ్వుకుంటున్నాం”

“మన మధ్య జర్మనీయే కాకుండా యూరప్ అంతా నలిగిపోతోంది”

“ఇటు వీషియాలో ఇండియన్లతో సహా అంతా కొట్టుకు చస్తున్నారు.”

“అంతా ఘోరంగా ఉన్నది.”

“చూస్తూ ఉంటే ప్రపంచానికి ఆఖరిదశ సమీపించిన టుంది”

“బాగా చెప్పేవు.”

* * * *

ప్రపంచం సాగుతూనే ఉన్నది. ఇన్ని వేల సంవత్సరాలనుంచీ.